

[Jensen-Stevns.]

saadan, at de Nødhjælpsarbejder, der bliver Tale om at iværksætte med mellemkommunal Refusion, skal iværksættes til den paa Egnen sædvanemæssigt gældende Løn, men efter det foreliggende Lovforslag er det Meningen, at de Arbejder, der udføres, skal betales efter gældende Landstarif; det vil i de allerfleste Tilfælde sige efter Entreprenørfagets Tarif, og det ganske uden Hensyn til den Arbejdsløn, der udbetales af de almindelige producerende Erhverv, hvoraf Kommunens Skatteydere lever. Vi tror, dette vil virke stødende mange Steder omkring i Landet og modvirke Lovens Anvendelse, saaledes som vi kunde ønske den, og fremdeles mener vi, at den nye Bestemmelse, som nu tilsigtes indført, nemlig at Forsørgere og Ikke-Forsørgere skal have ganske samme Timebetaling, er skadelig for Lovens Anvendelighed i det praktiske Liv.

Under disse Omstændigheder maa vi bestemt fastholde vort Ønske om, at Lovforslaget føres tilbage til de nugældende Bestemmelser, og det er dette, vort Ændringsforslag tilsigter. Derfor skal jeg indtrængende anbefale det til Vedtagelse i det høje Ting, idet jeg blot skal tilføje, at saafremt Ændringsforslaget forkastes, saa at det altsaa bliver Ministerens oprindelige Forslag, der kommer til Afstemning ved tredje Behandling, maa vi stemme imod.

Justitsministeren (Steincke): Da min Kollega Socialministeren er optaget af Forhandling i det andet høje Ting, har han bedt mig meddele, at han vel ikke underkender Betydningen af, at der er den størst mulige Enighed om Vedtagelsen af et Lovforslag som dette, men at han paa den anden Side under Henvisning dels til tidligere Forhandlinger, dels til den udførlige Motivering af Lovforslaget ikke mener at kunne tiltræde Mindretallets Opfattelse, hvorfor jeg paa hans Vegne skal tilraade, at man stemmer imod det af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Det stillede Ændringsforslag
forkastedes med 36 Stemmer mod 27.

Lovforslagets §§ 1—5
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 76 af 31. Marts 1936 om Forbud mod at bære Uniform m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1161).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Ifølge § 3 i den gældende Lov om Forbud mod at bære Uniform udløber denne Lov den 1. April i Aar. Da de Forhold, som har motiveret denne Lovgivning, i alt væsentligt fremdeles er til Stede, foreslaas der herved en Forlængelse paa 3 Aar. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at saafremt det for Rigsdagen fremsatte Lovforslag om Hærens Ordning gennemføres, vil Bestemmelserne i dette Lovforslags § 88 om Ophævelse af de bestaaende Overenskomster mellem Forsvarsministeren og de frivillige Korps medføre, at Bestemmelsen i § 1, Stk. 4, i nærværende Lovforslag om Adgang for disse Korps's Medlemmer til at bære Uniform m. v. mister sin Betydning fra det Tidspunkt, da Forslaget om Hærens Ordning maatte blive sat i Kraft.

Endvidere skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at et Mindretal i det høje Folketing i Udvalget har stillet forskellige Ændringsforslag, som dog ikke har faaet Tilslutning fra anden Side, men jeg har lovet i et Cirkulære paa Grundlag af Overvejelser af Loven og Studier af Domstolenes hidtidige Praksis at søge i højere Grad, end det nu er Tilfældet, at klargøre, hvad Lovens Forbud mod Uniformsbæring egentlig omfatter.

Jeg tillader mig at anbefale, at Lovforslaget undergives en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Stumph: Jeg skal ganske kort paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting. Jeg er ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at de Forhold, som dannede Baggrunden for Lovens Tilblivelse, stadig er til Stede, og det vilde derfor være ganske urimeligt ikke at forlænge Loven. Naar de paagældende Forhold maaske ikke træder saa stærkt frem nu, som inden vi fik Loven, skyldes det ganske afgjort Forbudets Tilstedeværelse og delvis maaske ogsaa en vis Afspænding i de politiske Modsetningsforhold mellem Ungdomsorganisationerne, og det er jo kun godt.